Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 14ης Οκτωβρίου 2021 *

«Αίτηση αναιρέσεως – Υπαλληλική υπόθεση – Πειθαρχική διαδικασία – Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρο 3 του παραρτήματος IX – Απόφαση C(2004) 1588 της Επιτροπής περί των γενικών εκτελεστικών διατάξεων σχετικά με τη διεξαγωγή των διοικητικών ερευνών και των πειθαρχικών διαδικασιών – Άρθρο 4, παράγραφος 4 – Διοικητική έρευνα – Ακρόαση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου – Εντολή προς την Υπηρεσία Ερευνών και Πειθαρχικών Κυρώσεων της Επιτροπής (IDOC) για διεξαγωγή της εν λόγω ακρόασης – Δικαιώματα άμυνας – Δικαίωμα ακροάσεως»

Στην υπόθεση C-583/19 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 30 Ιουλίου 2019,

Belén Bernaldo de Quirós, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από την M. Casado García-Hirschfeld, avocate,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τον B. Mongin και την A.-C. Simon,

καθής και εναγομένη πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Arabadjiev, πρόεδρο του πρώτου τμήματος, προεδρεύοντα του δευτέρου τμήματος, I. Ziemele, T. Von Danwitz, P. G. Xuereb και A. Kumin (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Belén Bernaldo de Quirós ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 5ης Ιουνίου 2019, Bernaldo de Quirós κατά Επιτροπής (Τ-273/18, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2019:371), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή της με αίτημα, αφενός, την ακύρωση της απόφασης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 6ης Ιουλίου 2017, με την οποία της επιβλήθηκε η πειθαρχική κύρωση της επίπληξης (στο εξής: επίδικη απόφαση) και, στο μέτρο που ήταν αναγκαίο, της απόφασης της 31ης Ιανουαρίου 2018 με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένστασή της κατά της επίδικης απόφασης και, αφετέρου, την αποκατάσταση της βλάβης την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη συνεπεία των αποφάσεων αυτών.

Το νομικό πλαίσιο

Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

2 Το άρθρο 12 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς (στο εξής: ΚΥΚ), προβλέπει τα ακόλουθα:

«Ο υπάλληλος απέχει από κάθε πράξη ή συμπεριφορά που μπορούν να θίξουν την αξιοπρέπεια του λειτουργήματός του.»

3 Το άρθρο 86 του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«1. Κάθε παράλειψη των υποχρεώσεων που έχει αναλάβει υπάλληλος ή τέως υπάλληλος δυνάμει του παρόντος κανονισμού η οποία γίνεται εκουσίως ή εξ αμελείας, αποτελεί λόγο πειθαρχικής κυρώσεως.

2. Όταν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ή η [Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF)] λαμβάνουν γνώση αποδεικτικών στοιχείων για παράλειψη υποχρεώσεων κατά την έννοια της παραγράφου 1, μπορούν να κινούν διαδικασία διοικητικής έρευνας με σκοπό να εξακριβωθεί η ύπαρξη της παράλειψης αυτής.

3. Οι πειθαρχικοί κανόνες, διαδικασίες και μέτρα, καθώς και οι κανόνες και διαδικασίες που αφορούν τις διοικητικές έρευνες, καθορίζονται στο Παράρτημα IX.»

4 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ ορίζει τα ακόλουθα:

«Όταν μια έρευνα της OLAF αποκαλύπτει το ενδεχόμενο προσωπικής εμπλοκής υπαλλήλου ή πρώην υπαλλήλου ενός οργάνου, ο υπάλληλος αυτός ενημερώνεται ταχέως, εφόσον αυτό δεν βλάπτει την έρευνα. Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορούν να συντάσσονται πορίσματα αναφερόμενα ονομαστικά σε υπάλληλο κατά την περάτωση της έρευνας, χωρίς να έχει δοθεί η δυνατότητα στον εν λόγω υπάλληλο να διατυπώσει παρατηρήσεις για τα γεγονότα που τον αφορούν. Τα πορίσματα κάνουν μνεία των εν λόγω παρατηρήσεων.»

5 Το άρθρο 2 του παραρτήματος αυτού ορίζει τα εξής:

«1. Οι κανόνες που ορίζονται στο άρθρο 1 του παρόντος Παραρτήματος εφαρμόζονται, με τις απαραίτητες τροποποιήσεις, και σε άλλες διοικητικές έρευνες που διενεργούνται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

2. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ενημερώνει τον ενδιαφερόμενο κατά το πέρας της έρευνας και του γνωστοποιεί τα πορίσματα της αναφοράς που συντάχθηκε για την έρευνα και, κατόπιν αιτήσεώς του και με την επιφύλαξη της προστασίας των νομίμων συμφερόντων τρίτων, όλα τα έγγραφα που έχουν άμεση σχέση με τους ισχυρισμούς που προβλήθηκαν εις βάρος του.

3. Οι αρμόδιες για τους διορισμούς αρχές κάθε θεσμικού οργάνου θεσπίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου, σύμφωνα με το άρθρο 110 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.»

6 Το άρθρο 3 του εν λόγω παραρτήματος ορίζει τα ακόλουθα:

«Με βάση την αναφορά που συντάχθηκε για την έρευνα, αφού κοινοποιηθούν στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο όλα τα στοιχεία του φακέλου και μετά από ακρόαση του ενδιαφερομένου υπαλλήλου, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί:

α) να αποφασίζει ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή καμία κατηγορία κατά του υπαλλήλου· τότε, ο τελευταίος ενημερώνεται σχετικά γραπτώς· ή

β) να αποφασίζει ότι, ακόμη και αν υπάρχει ή φαίνεται να υπάρχει παράβαση συμμόρφωσης προς τις υποχρεώσεις, δεν πρέπει να ληφθούν πειθαρχικά μέτρα και, ενδεχομένως, να απευθύνει στον υπάλληλο προειδοποίηση· ή

γ) σε περίπτωση παράβασης συμμόρφωσης προς τις υποχρεώσεις, κατά την έννοια του άρθρου 86 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης:
   i) να αποφασίζει να κινήσει την πειθαρχική διαδικασία που προβλέπεται στο τμήμα 4 του παρόντος Παραρτήματος, ή
   ii) να αποφασίζει να κινήσει πειθαρχική διαδικασία ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου.»

7 Το άρθρο 22, παράγραφος 1, του ίδιου παραρτήματος ορίζει τα εξής:

«Μετά από ακρόαση του υπαλλήλου, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή λαμβάνει απόφαση κατά τα προβλεπόμενα στα άρθρα 9 και 10, του παρόντος Παραρτήματος, εντός δύο μηνών από τη λήψη της γνώμης του συμβουλίου. Η απόφαση πρέπει να αιτιολογείται.»

Οι ΓΕΔ του 2004

8 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 3, του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 28 Απριλίου 2004, την απόφαση C(2004) 1588, περί των γενικών εκτελεστικών διατάξεων σχετικά με τη διεξαγωγή των διοικητικών ερευνών και των πειθαρχικών διαδικασιών, η οποία δημοσιεύθηκε στις *Διοικητικές Πληροφορίες* αριθ. 86-2004, της 30ής Ιουνίου 2004 (στο εξής: ΓΕΔ του 2004).

9 Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 3, των ΓΕΔ του 2004, σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα της Υπηρεσίας Ερευνών και Πειθαρχικών Κυρώσεων της Επιτροπής (IDOC), προβλέπει τα εξής:

«1. Η IDOC διεξάγει διοικητικές έρευνες. Κατά την έννοια των παρουσών διατάξεων, ως "διοικητικές έρευνες" νοούνται οποιεσδήποτε ενέργειες εντεταλμένου υπαλλήλου με σκοπό τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και, ενδεχομένως, τον καθορισμό του κατά πόσο συντρέχει περίπτωση παραβάσεως των υποχρεώσεων τις οποίες υπέχουν οι υπάλληλοι της Επιτροπής. […]

3. Η IDOC διεξάγει τις πειθαρχικές διαδικασίες για την ΑΔΑ.»

10 Το άρθρο 3 των ΓΕΔ του 2004, με τίτλο «Λεπτομερείς κανόνες σχετικά την άσκηση της εξουσίας διοικητικής έρευνας», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Ο διευθυντής καθώς και τα λοιπά μέλη της IDOC ασκούν τις εξουσίες τους διοικητικής έρευνας κατά τρόπο ανεξάρτητο. Επομένως, κατά την άσκηση των εξουσιών αυτών, δεν ζητούν ούτε λαμβάνουν οδηγίες. Έχουν τη δυνατότητα να προμηθεύονται έγγραφα, να ζητούν πληροφορίες από οποιοδήποτε πρόσωπο υπάγεται στο καθεστώς και να διενεργούν επιτόπιους ελέγχους.

2. Οι διοικητικές έρευνες διεξάγονται κατά τρόπο εμπεριστατωμένο, λαμβανομένων υπόψη όλων των ενοχοποιητικών και των απαλλακτικών περιστάσεων, και για χρονικό διάστημα που προσήκει στις περιστάσεις και την πολυπλοκότητα της υποθέσεως.

3. Η IDOC μπορεί να λάβει τη συνδρομή άλλων υπαλλήλων ή ειδικών υπηρεσιών.»

11 Κατά το άρθρο 4 των ΓΕΔ του 2004, με τίτλο «Κίνηση και διεξαγωγή διοικητικών ερευνών»:

«1. Η διοικητική έρευνα κινείται από τον Γενικό Διευθυντή Προσωπικού και Διοίκησης σε συμφωνία με τον γενικό γραμματέα, είτε με δική του πρωτοβουλία είτε κατόπιν αιτήσεως γενικού διευθυντή ή προϊσταμένου υπηρεσίας.

[…]

3. Η απόφαση περί κίνησης διοικητικής έρευνας ορίζει τον διευθυντή της IDOC ή άλλον υπάλληλο [ως] υπεύθυνο για την έρευνα, προσδιορίζει το αντικείμενο και το πεδίο της έρευνας και αναθέτει στους υπαλλήλους που είναι επιφορτισμένοι με αυτή να εντοπίσουν τις σχετικές ευθύνες βάσει των εκάστοτε πραγματικών περιστατικών και περιστάσεων ή ακόμη, κατά περίπτωση, να αποδώσουν ατομική ευθύνη στους υπαλλήλους τους οποίους αφορά [η έρευνα].

4. Όταν, στο πλαίσιο διοικητικής έρευνας, προκύπτει ενδεχόμενη προσωπική εμπλοκή υπαλλήλου σε ορισμένη υπόθεση, ο συγκεκριμένος υπάλληλος ενημερώνεται σχετικώς, εφόσον αυτό δεν βλάπτει τη διεξαγωγή της έρευνας. Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορούν να συντάσσονται πορίσματα αναφερόμενα ονομαστικά σε υπάλληλο κατά την περάτωση της έρευνας, χωρίς να έχει δοθεί η δυνατότητα στον εν λόγω υπάλληλο να εκφράσει την άποψή του σχετικά με όλα τα γεγονότα που τον αφορούν. Τα πορίσματα κάνουν μνεία της άποψης αυτής. […]

5. Η IDOC υποβάλλει έκθεση έρευνας στον Γενικό Διευθυντή Προσωπικού και Διοίκησης […]. Στην έκθεση αυτή εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και [τις] σχετικές περιστάσεις.

Διαπιστώνει αν τηρήθηκαν οι κανόνες και οι διαδικασίες που εφαρμόζονται στη συγκεκριμένη περίπτωση και αποδίδει τις ενδεχόμενες ατομικές ευθύνες λαμβάνοντας υπόψη επιβαρυντικές ή ελαφρυντικές περιστάσεις. Στην έκθεση επισυνάπτονται αντίγραφα όλων των σχετικών εγγράφων και των πρακτικών των ακροάσεων.

6. Ο Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και Διοίκησης ενημερώνει [τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο] για το πέρας της έρευνας και του κοινοποιεί το πόρισμα της έκθεσης έρευνας και, κατόπιν αιτήσεώς του, όλα τα έγγραφα που σχετίζονται άμεσα με τους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν εις βάρος του, υπό την επιφύλαξη της προστασίας των νομίμων συμφερόντων τρίτων.

7. Αφού λάβει την έκθεση έρευνας της OLAF, ο Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και Διοίκησης δύναται, εφόσον παρίσταται ανάγκη, είτε να ζητήσει από την OLAF να συμπληρώσει την έκθεση είτε να αποφασίσει να κινήσει ο ίδιος διοικητική έρευνα είτε να κινήσει πάραυτα πειθαρχική διαδικασία είτε ακόμη να θέσει τον φάκελο στο αρχείο χωρίς πειθαρχικές συνέπειες.»

12 Το άρθρο 5 των ΓΕΔ του 2004, με τίτλο «Ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ», ορίζει τα εξής:

«1. Ο υπάλληλος του οποίου διεξήχθη ακρόαση κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ υπογράφει τα πρακτικά της ακροάσεώς του ή διαβιβάζει τα σχόλιά του ή/και τις παρατηρήσεις του εντός προθεσμίας 15 [ημερολογιακών] ημερών από την παραλαβή τους. Εάν δεν υπάρξει καμία αντίδραση εντός της προθεσμίας αυτής και εφόσον δεν συντρέχει περίπτωση ανωτέρας βίας, τα πρακτικά θεωρείται ότι έχουν εγκριθεί.

2. Αν η ΑΔΑ ή πρόσωπο εντεταλμένο από αυτήν προς τούτο πρέπει να προβεί σε συνομιλίες με ορισμένα πρόσωπα κατόπιν της ακροάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος λαμβάνει, κατόπιν αιτήσεως, αντίγραφο των υπογεγραμμένων πρακτικών των συνομιλιών, υπό την προϋπόθεση ότι τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται σε αυτά σχετίζονται άμεσα με τους προκαταρκτικούς ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν εις βάρος του υπαλλήλου.»

Το ιστορικό της διαφοράς

13 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 13 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και, για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, μπορεί να συνοψισθεί ως ακολούθως.

14 Η αναιρεσείουσα, Belén Bernaldo de Quirós, προσελήφθη ως μόνιμη υπάλληλος στην Επιτροπή την 1η Ιανουαρίου 1987. Έχοντας διατελέσει προϊσταμένη της μονάδας «Πολυγλωσσία», την 1η Ιανουαρίου 2013 ανέλαβε τη θέση της προϊσταμένης της άρτι συσταθείσας μονάδας «Γραφείο περιόδων πρακτικής άσκησης» η οποία υπαγόταν στη διεύθυνση «Νεότητα και αθλητισμός» της Γενικής Διεύθυνσης (ΓΔ) «Εκπαίδευση και πολιτισμός», η οποία ονομάζεται πλέον «Εκπαίδευση, νεολαία, αθλητισμός και πολιτισμός».

15 Στις 6 Φεβρουαρίου 2014, πέντε απασχολούμενοι στη μονάδα της αναιρεσείουσας υπάλληλοι που ήταν αρμόδιοι για τον χειρισμό φακέλων για την επιλογή των ασκούμενων υπέβαλαν καταγγελία εις βάρος της. Της προσήπταν, ειδικότερα, ανεπίτρεπτη συμπεριφορά έναντι των συνεργατών της μονάδας και παρατυπίες κατά τη διαδικασία επιλογής των ασκούμενων στην Επιτροπή.

16 Στις 26 Μαρτίου 2014, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) της Επιτροπής ανέθεσε στην IDOC την εντολή να διεξαγάγει διοικητική έρευνα αφορώσα την αναιρεσείουσα. Η εντολή που δόθηκε στην IDOC είχε ως εξής:

«Σκοπός της έρευνας αυτής είναι να διαπιστωθεί σε ποιο μέτρο [η αναιρεσείουσα] επέδειξε ανάρμοστη συμπεριφορά έναντι ορισμένων μελών της μονάδας της και παρέβλεψε τις διαδικασίες επιλογής των ασκούμενων στην Επιτροπή.»

17 Στις 22 Ιουνίου 2015, η IDOC διαβίβασε την έκθεσή της έρευνας στην ΑΔΑ, δυνάμει του άρθρου 2 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ. Στην εν λόγω έκθεση, η IDOC κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η αναιρεσείουσα είχε ενδεχομένως παραβεί τις υποχρεώσεις που υπείχε από τον ΚΥΚ. Ειδικότερα, η IDOC εκτιμούσε, πρώτον, ότι «η συμπεριφορά της [αναιρεσείουσας] έναντι της Β.[, αναπληρώτριας προϊσταμένης μονάδας,] από την 1η Ιανουαρίου 2013 έως τις 31 Μαΐου 2013 [συγκέντρωνε] όλα τα στοιχεία ώστε να στοιχειοθετεί ηθική παρενόχληση», δεύτερον, ότι «η συμπεριφορά της [αναιρεσείουσας] έναντι της C. κατά τη συνεδρίαση της μονάδας της 22ας Απριλίου 2013 [μπορούσε] να συνιστά ανάρμοστη συμπεριφορά κατά την έννοια του άρθρου 12 του ΚΥΚ» και, τρίτον, ότι «[η αναιρεσείουσα είχε τροποποιήσει] το σύστημα επιλογής των υποψηφίων ασκούμενων κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην διασφαλίζεται ίση και διαφανής μεταχείριση όλων των υποψηφίων και ώστε να [μπορούσε να θεωρηθεί] ότι κάποιοι υποψήφιοι ευνοούνταν εις βάρος άλλων. Λαμβανομένων υπόψη των καθηκόντων και των αρμοδιοτήτων της [αναιρεσείουσας], η πρωτοβουλία της θα μπορούσε να θεωρηθεί ως παράβαση του άρθρου 21 του ΚΥΚ».

18 Λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση έρευνας της IDOC, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Ανθρώπινοι πόροι και ασφάλεια» αποφάσισε, την ίδια κιόλας ημέρα που διαβιβάσθηκε η έκθεση, να δώσει εντολή στην IDOC να προβεί σε ακρόαση της αναιρεσείουσας, δυνάμει του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ. Με έγγραφο της 12ης Αυγούστου 2015, οι νομικοί σύμβουλοι της αναιρεσείουσας αντιτάχθηκαν στην απόφαση της ΑΔΑ περί μεταβίβασης εξουσιών στην IDOC με σκοπό τη διεξαγωγή της ακρόασης. Στις 9 Σεπτεμβρίου 2015, η ΑΔΑ επιβεβαίωσε στην αναιρεσείουσα ότι η ακρόασή της θα διεξαγόταν από δύο μέλη της IDOC και της απάντησε ότι, σύμφωνα με πάγια και καθιερωμένη πρακτική, δύνατο να εξουσιοδοτήσει την IDOC να διεξαγάγει αντ' αυτής την προβλεπόμενη στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ ακρόαση, εφόσον η IDOC της υπέβαλλε στη συνέχεια τα πρακτικά της ακρόασης προκειμένου να αποφασίσει η ίδια για τη συνέχεια που έπρεπε να δοθεί στον φάκελο. Με έγγραφο της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, οι νομικοί σύμβουλοι της αναιρεσείουσας υπέβαλαν στην ΑΔΑ γραπτές παρατηρήσεις ενόψει της ακρόασης, με τις οποίες αντιτάχθηκαν εκ νέου σε αυτήν. Η ακρόαση της αναιρεσείουσας από την IDOC έλαβε χώρα παρουσία των νομικών συμβούλων της στις 23 Σεπτεμβρίου 2015.

19 Στις 6 Οκτωβρίου 2015, η IDOC ενημέρωσε την αναιρεσείουσα ότι είχε αποφασίσει να κάνει δεκτές τις αιτήσεις της περί εξέτασης συμπληρωματικών μαρτύρων και προέβη σε ακροάσεις τεσσάρων προσώπων που ήταν μέλη της μονάδας «Γραφείο περιόδων πρακτικής άσκησης» κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών. Στις 23 Οκτωβρίου 2015, τα πρακτικά των εν λόγω ακροάσεων διαβιβάσθηκαν στην αναιρεσείουσα προκειμένου αυτή να διατυπώσει ενδεχόμενα σχόλια. Ο νομικός σύμβουλός της διαβίβασε σχόλια με έγγραφο της 5ης Νοεμβρίου 2015.

20 Στις 22 Δεκεμβρίου 2015, η ΑΔΑ αποφάσισε να κινήσει πειθαρχική διαδικασία εις βάρος της αναιρεσείουσας ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, λαμβανομένων υπόψη των πρακτικών της ακρόασής της βάσει του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και των συνοδευτικών εγγράφων.

21 Στο πλαίσιο της πειθαρχικής διαδικασίας ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, οι νομικοί σύμβουλοι της αναιρεσείουσας κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις ενώπιον του εν λόγω συμβουλίου, το οποίο προέβη σε ακρόαση της αναιρεσείουσας στις 5 Οκτωβρίου 2016. Η αιτιολογημένη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου εκδόθηκε στις 26 Ιανουαρίου 2017. Με αυτήν, το πειθαρχικό συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αναιρεσείουσα είχε θίξει την αξιοπρέπεια του λειτουργήματός της, κατά την έννοια του άρθρου 12 του ΚΥΚ. Το πειθαρχικό συμβούλιο έκρινε, ωστόσο, ότι δεν ήταν προσήκον να προτείνει την επιβολή πειθαρχικής κύρωσης λόγω της διαπίστωσης και μόνο μιας, ήσσονος σημασίας κατά την κρίση του, προσβολής της αξιοπρέπειας του λειτουργήματος και, υπό τις συνθήκες αυτές, πρότεινε να μην επιβληθεί πειθαρχική κύρωση στην αναιρεσείουσα.

22 Κατόπιν της ακρόασης της αναιρεσείουσας από την τριμερή ΑΔΑ, η οποία απαρτιζόταν από τρεις γενικούς διευθυντές της Επιτροπής, η τριμερής αυτή ΑΔΑ αποφάσισε, στις 6 Ιουλίου 2017, να εκδώσει την επίδικη απόφαση.

23 Η αναιρεσείουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της απόφασης αυτής, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, η οποία απορρίφθηκε από την ΑΔΑ με απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2018.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

24 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Απριλίου 2018, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή-αγωγή με αίτημα, αφενός, την ακύρωση της επίδικης απόφασης και, στο μέτρο που ήταν αναγκαίο, της απόφασης με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένστασή της κατά της επίδικης απόφασης και, αφετέρου, την αποκατάσταση της βλάβης την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη συνεπεία των αποφάσεων αυτών.

25 Προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματος, η αναιρεσείουσα προέβαλε τέσσερις λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνταν, ο πρώτος, από παράβαση της εντολής που ανατέθηκε στην IDOC, ο δεύτερος, από εφαρμογή του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ αντιβαίνουσα στην αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, ο τρίτος, από παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων κατά την ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 22 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και, ο τέταρτος, από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, από πλάνη περί τα πράγματα, καθώς και από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την πειθαρχική ποινή της επίπληξης.

26 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή στο σύνολό της ως αβάσιμη.

Αιτήματα των διαδίκων

27 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

– να κάνει δεκτά τα αιτήματα που προέβαλε πρωτοδίκως, και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

28 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

29 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει έναν μόνο λόγο αναιρέσεως, με τον οποίο διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε ότι το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και το άρθρο 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, ιδίως του δικαιώματος ακροάσεως που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), δεν αντιτίθενται στο να αναθέτει η ΑΔΑ στην IDOC την εντολή να διεξάγει την ακρόαση που προβλέπεται στο προμνησθέν άρθρο 3. Ο λόγος αναιρέσεως περιλαμβάνει δύο σκέλη.

30 Με το πρώτο σκέλος, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, καθώς και τα άρθρα 4 και 5 των ΓΕΔ του 2004, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη. Με το δεύτερο σκέλος, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά.

Επί του πρώτου σκέλους του λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

31 Πρώτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 81 και 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και του άρθρου 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004, καθόσον έκρινε ότι, κατά τις διατάξεις αυτές, η προβλεπόμενη στο άρθρο 3 ακρόαση δεν είναι απαραίτητο να διεξάγεται ενώπιον της ΑΔΑ. Κατά την αναιρεσείουσα, από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει ρητώς ότι η ΑΔΑ οφείλει να προβεί αυτοπροσώπως σε ακρόαση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου προτού αποφασίσει, ενδεχομένως, να κινήσει πειθαρχική διαδικασία.

32 Κατά την αναιρεσείουσα, η διατύπωση αυτή έχει ουσιώδη χαρακτήρα, κατά την έννοια του άρθρου 263, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, στο μέτρο που ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος πρέπει να τύχει ακρόασης από την αρχή που είναι επιφορτισμένη με την κίνηση, ενδεχομένως, της πειθαρχικής έρευνας. Συναφώς, η αναιρεσείουσα επισημαίνει ότι η έκθεση που υπέβαλε η ΑΔΑ στο πειθαρχικό συμβούλιο, η οποία εκδόθηκε μετά την ακρόαση αυτή, αποσκοπεί απλώς και μόνο στη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, υπό το πρίσμα, ιδίως, του πορίσματος της εν λόγω ακρόασης.

33 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία παρατίθεται στις σκέψεις 81 και 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ενέχει πλάνη περί το δίκαιο, κατά το μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο κακώς δικαιολόγησε τη μη τήρηση διάταξης του ΚΥΚ, ήτοι του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, με εσωτερικούς κανόνες, ήτοι τις ΓΕΔ

του 2004. Οι τελευταίες έχουν κατώτερη δεσμευτική ισχύ από τον ΚΥΚ και, κατά συνέπεια, δεν μπορούν νομίμως να συνιστούν κανόνες που παρεκκλίνουν από ιεραρχικώς ανώτερες διατάξεις, όπως οι γενικές αρχές του δικαίου ή οι διατάξεις του ΚΥΚ.

34 Τρίτον, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία παρατίθεται στις σκέψεις 81 και 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ενέχει αντίφαση. Συγκεκριμένα, ενώ, στη σκέψη 81, το Γενικό Δικαστήριο παραδέχθηκε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και με το άρθρο 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004, η υποχρέωση της ΑΔΑ να προβεί σε ακρόαση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου συνεπάγεται ότι η ΑΔΑ συλλέγει τα σχόλια του τελευταίου επί του συνόλου των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών προτού κινήσει, ενδεχομένως, βάσει της έκθεσης έρευνας, πειθαρχική διαδικασία, το Γενικό Δικαστήριο ανέφερε, στη σκέψη 82, ότι κατά τις διατάξεις αυτές δεν απαιτείται να διεξαχθεί ενώπιον της ΑΔΑ η ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 3.

35 Τέταρτον, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι, στις προμνησθείσες σκέψεις 81 και 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39). Από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι, σε περίπτωση πειθαρχικής διαδικασίας, η υποχρεωτική ακρόαση του ενδιαφερομένου από την ΑΔΑ, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, συνιστά αυστηρό κανόνα δικαίου. Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν της ανωτέρω απόφασης, το άρθρο 3 του παραρτήματος IX πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει στην ΑΔΑ την υποχρέωση να προβεί η ίδια στην ακρόαση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου προτού κινήσει, ενδεχομένως, πειθαρχική διαδικασία.

36 Πέμπτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, στη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 2, των ΓΕΔ του 2004, καθόσον έκρινε ότι η διάταξη αυτή επιτρέπει στην ΑΔΑ «να δώσει εντολή σε ένα πρόσωπο, εν προκειμένω στην IDOC, να προβεί στην ακρόαση ορισμένων προσώπων, συμπεριλαμβανομένου του ενδιαφερομένου, όσον αφορά την ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ». Συγκεκριμένα, η εν λόγω διάταξη προβλέπει τη δυνατότητα τέτοιας μεταβίβασης αρμοδιοτήτων μόνον «κατόπιν της ακροάσεως» του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου και με μοναδικό σκοπό την εξέταση μαρτύρων.

37 Εν πάση περιπτώσει, η IDOC δεν είναι «πρόσωπο», όπως κακώς ανέφερε το Γενικό Δικαστήριο στην προμνησθείσα σκέψη, αλλά όργανο επιφορτισμένο να διενεργεί, κατόπιν εντολής της ΑΔΑ και με αμερόληπτο και ανεξάρτητο τρόπο, διοικητικές έρευνες και να διατυπώνει, κατά το πέρας αυτών, συστάσεις προς την ΑΔΑ.

38 Έκτον και τελευταίο, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, επιβεβαιώνοντας τη δυνατότητα της ΑΔΑ να αναθέσει στην IDOC την εντολή να διεξάγει την ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, παραβίασε, στις σκέψεις 89 και 90 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται ιδίως το δικαίωμα ακροάσεως και η αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο κακώς απεφάνθη ότι ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος μπορεί εγκύρως, μέσω της IDOC, να γνωστοποιήσει στην ΑΔΑ τις παρατηρήσεις του επί του συνόλου των στοιχείων του φακέλου προτού αυτή αποφανθεί δυνάμει του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ. Συγκεκριμένα, αφενός, η ακρόαση αυτή δεν μπορεί να διεξαχθεί από όργανο το οποίο έχει ήδη καταρτίσει έκθεση έρευνας καταλήγουσα στην πρόταση ότι στοιχειοθετείται ευθύνη του υπαλλήλου και το οποίο, προς τον σκοπό αυτό, συνέλεξε μαρτυρίες,

μεταξύ άλλων και από τον συγκεκριμένο υπάλληλο. Αφετέρου, το δικαίωμα ακροάσεως προϋποθέτει ότι ο ενδιαφερόμενος έχει τη δυνατότητα να επηρεάσει τη διαδικασία λήψης απόφασης, υποβάλλοντας τις παρατηρήσεις του ενώπιον της ΑΔΑ.

39 Κατά την Επιτροπή, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

40 Όσον αφορά, κατά πρώτο λόγο, την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας κατά την οποία, στις σκέψεις 81 και 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και το άρθρο 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004, πρέπει, πρώτον, να υπομνησθεί ότι η πρώτη διάταξη προβλέπει ότι, «[μ]ε βάση την αναφορά που συντάχθηκε για την έρευνα, αφού κοινοποιηθούν στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο όλα τα στοιχεία του φακέλου και μετά από ακρόαση του ενδιαφερομένου υπαλλήλου», η ΑΔΑ μπορεί, μεταξύ άλλων, να αποφασίσει την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας. Ως προς τη δεύτερη διάταξη, αυτή ορίζει ότι, «[ό]ταν μια διοικητική έρευνα αποκαλύπτει το ενδεχόμενο προσωπικής εμπλοκής υπαλλήλου σε κάποια υπόθεση, ο υπάλληλος αυτός ενημερώνεται σχετικώς, εφόσον αυτό δεν βλάπτει τη διεξαγωγή της έρευνας», ότι, «[ε]ν πάση περιπτώσει, δεν μπορούν να συντάσσονται πορίσματα αναφερόμενα ονομαστικά σε υπάλληλο κατά την περάτωση της έρευνας, χωρίς να έχει δοθεί η δυνατότητα στον εν λόγω υπάλληλο να εκφράσει την άποψή του σχετικά με όλα τα γεγονότα που τον αφορούν» και ότι «[τ]α πορίσματα κάνουν μνεία της άποψης αυτής».

41 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, από το γράμμα των ανωτέρω διατάξεων δεν προκύπτει ότι η ΑΔΑ οφείλει να προβεί «αυτοπροσώπως» στην ακρόαση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου προτού αποφασίσει, ενδεχομένως, να κινήσει πειθαρχική διαδικασία.

42 Δεύτερον, από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ προκύπτει ότι η διάταξη αυτή θέτει σε εφαρμογή την αρχή που διατυπώνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του παραρτήματος αυτού, διάταξη η οποία εφαρμόζεται στις διοικητικές έρευνες που διεξάγονται από την ΑΔΑ βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του εν λόγω παραρτήματος και της οποίας το γράμμα επαναλαμβάνεται, κατ' ουσίαν, στο άρθρο 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004, κατά το οποίο δεν μπορούν να συντάσσονται πορίσματα αναφερόμενα ονομαστικά σε υπάλληλο κατά την περάτωση της έρευνας, χωρίς να έχει δοθεί η δυνατότητα στον εν λόγω υπάλληλο να υποβάλει τις παρατηρήσεις του επί των γεγονότων που τον αφορούν.

43 Ως εκ τούτου, σκοπός της υποχρέωσης ακρόασης του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και στο άρθρο 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004, είναι να του δοθεί η δυνατότητα να προβάλει λυσιτελώς την άποψή του σχετικά με τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών κατά τη διοικητική έρευνα προτού η ΑΔΑ λάβει, βάσει της έκθεσης έρευνας, απόφαση περί ενδεχόμενης κίνησης πειθαρχικής διαδικασίας.

44 Πλην όμως, ο ως άνω σκοπός μπορεί να επιτευχθεί επίσης οσάκις ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος τύχει ακρόασης από την IDOC, η οποία έχει λάβει εντολή προς τούτο από την ΑΔΑ, και όχι απευθείας από την ΑΔΑ.

45 Συναφώς, υπενθυμίζεται, όπως επισήμανε και το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 3, των ΓΕΔ του 2004, η IDOC διενεργεί διοικητικές έρευνες με σκοπό τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και διεξάγει τις πειθαρχικές διαδικασίες για την ΑΔΑ. Στο πλαίσιο αυτής ακριβώς της αποστολής συνδρομής προς την ΑΔΑ, οι ΓΕΔ του 2004 προέβλεψαν τη δυνατότητα να

λαμβάνει η IDOC εντολή από την ΑΔΑ προκειμένου να προβαίνει, εξ ονόματος και για λογαριασμό της τελευταίας, στην ακρόαση που προβλέπει το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ.

46 Ωστόσο, μολονότι η IDOC μπορεί να προβεί στην ακρόαση που προβλέπει το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ στο πλαίσιο της εξέτασης των πραγματικών περιστατικών, η ΑΔΑ εξακολουθεί να υποχρεούται να λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις που διατύπωσε ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος κατά την ακρόαση αυτή, προκειμένου να είναι σε θέση να λάβει, βάσει της έκθεσης έρευνας, εμπεριστατωμένη απόφαση ως προς την ενδεχόμενη κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας.

47 Πράγματι, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ακόμη και όταν η IDOC έχει λάβει εντολή από την ΑΔΑ να προβεί στην εν λόγω ακρόαση, δεν εναπόκειται σ' αυτήν να αποφασίσει για τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί στη διοικητική έρευνα την οποία διενήργησε, δεδομένου ότι η λήψη απόφασης περί ενδεχόμενης κίνησης πειθαρχικής διαδικασίας, μετά την ακρόαση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου, εναπόκειται αποκλειστικά στην ΑΔΑ.

48 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται στην ακρόαση του υπαλλήλου τον οποίο αφορά η διοικητική έρευνα όχι απευθείας από την ΑΔΑ, αλλά από την IDOC, η οποία έχει λάβει εντολή προς τούτο. Επομένως, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η ακρόαση από την ΑΔΑ συνιστά ουσιώδη τύπο, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, στερείται νομικής βάσης.

49 Κατά συνέπεια, κρίνοντας, στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και το άρθρο 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004 δεν απαιτούν να διεξάγεται ενώπιον της ΑΔΑ η ακρόαση που προβλέπει το εν λόγω άρθρο 3, το Γενικό Δικαστήριο δεν παρέβη τις διατάξεις αυτές.

50 Κατά δεύτερο λόγο, δεν είναι δυνατόν να γίνει δεκτό ότι οι σκέψεις 81 και 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ενέχουν αντιφατική αιτιολογία. Πράγματι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 46 της παρούσας απόφασης, καίτοι η IDOC μπορεί να προβεί στην ακρόαση που προβλέπει το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, η ΑΔΑ οφείλει, εν πάση περιπτώσει, να λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις του ενδιαφερόμενου προτού εκδώσει, βάσει της έκθεσης έρευνας, απόφαση περί ενδεχόμενης κίνησης πειθαρχικής διαδικασίας.

51 Κατά τρίτο λόγο, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο κακώς δικαιολόγησε τη μη τήρηση διάταξης του ΚΥΚ με εσωτερικούς κανόνες που παρεκκλίνουν από τη διάταξη αυτή. Πράγματι, αρκεί η επισήμανση ότι από τα εκτεθέντα στις σκέψεις 41 έως 48 της παρούσας απόφασης προκύπτει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004 δεν παρεκκλίνει από το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ.

52 Όσον αφορά, κατά τέταρτο λόγο, την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας κατά την οποία η εκτιθέμενη στις σκέψεις 81 και 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ερμηνεία εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και του άρθρου 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004 αντιβαίνει στη νομολογία που απορρέει από την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39), υπενθυμίζεται ότι, στη συγκεκριμένη απόφαση, το Δικαστήριο έκρινε ότι η υποχρέωση ακρόασης του υπαλλήλου στο πλαίσιο πειθαρχικής διαδικασίας, όπως αυτή προβλεπόταν στο άρθρο 7, τρίτο εδάφιο, του

παραρτήματος IX του ΚΥΚ, όπως αυτός ίσχυε τότε (στο εξής: παλαιός ΚΥΚ), συνιστούσε αυστηρό κανόνα δικαίου ο οποίος έπρεπε να ερμηνευθεί, κατ' αρχήν, υπό την έννοια ότι επέβαλλε στην εν λόγω οντότητα την υποχρέωση να προβαίνει η ίδια στην ακρόαση του ενδιαφερομένου.

53 Στην προμνησθείσα απόφαση, το Δικαστήριο διευκρίνισε επίσης ότι η ΑΔΑ μπορούσε, για λόγους που άπτονταν της εύρυθμης λειτουργίας των υπηρεσιών, να αναθέσει σε ένα ή περισσότερα από τα μέλη της την αποστολή να προβεί στην ακρόαση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου, μόνον τηρουμένης της ανωτέρω αρχής και υπό συνθήκες διασφαλίζουσες την προστασία των δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων.

54 Πλην όμως, αφενός, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 7, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος IX του παλαιού ΚΥΚ αντιστοιχεί στο άρθρο 22 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, και όχι στο άρθρο 3 του εν λόγω παραρτήματος.

55 Αφετέρου, από την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39), προκύπτει ότι το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το άρθρο 7, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος IX του παλαιού ΚΥΚ είναι διάταξη αυστηρού χαρακτήρα λόγω, μεταξύ άλλων, της σοβαρότητας των κυρώσεων στις οποίες μπορεί να οδηγήσει η πειθαρχική διαδικασία που προβλέπεται στο εν λόγω παράρτημα.

56 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι μια πειθαρχική διαδικασία περιλαμβάνει δύο διακριτά στάδια, εκ των οποίων το μεν πρώτο συνίσταται στην ενοχοποιητική ή απαλλακτική διοικητική έρευνα, η οποία κινείται με απόφαση της ΑΔΑ και περατώνεται, μετά την ακρόαση του ενδιαφερομένου σχετικά με τις πράξεις που του προσάπτονται, με έκθεση έρευνας, το δε δεύτερο συνίσταται στην πειθαρχική διαδικασία αυτή καθεαυτήν, η οποία κινείται από την ΑΔΑ βάσει της προμνησθείσας έκθεσης έρευνας και προϋποθέτει ότι θα διεξαχθεί ακρόαση του υπαλλήλου προτού η ΑΔΑ του επιβάλει κύρωση (πρβλ. διάταξη της 22ας Ιανουαρίου 2019, Kerstens κατά Επιτροπής, C-577/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:129, σκέψη 26).

57 Όπως επισήμανε το Γενικό δικαστήριο στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ εντάσσεται στο πρώτο από τα ως άνω στάδια, το οποίο αφορά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών ενόψει της ενδεχόμενης κίνησης του δευτέρου σταδίου, ήτοι του καθαυτό πειθαρχικού σταδίου.

58 Πλην όμως, σε αντίθεση με το καθαυτό πειθαρχικό στάδιο, το οποίο περιλαμβάνει, ειδικότερα, την ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 22 του παραρτήματος αυτού, το πρώτο στάδιο δεν καταλήγει στην επιβολή πειθαρχικής κύρωσης, αλλά στην ενδεχόμενη απόφαση της ΑΔΑ να κινήσει το πειθαρχικό στάδιο. Επιπλέον, η απόφαση αυτή δεν προδικάζει τη θέση που θα λάβει η ΑΔΑ μετά το πέρας του δευτέρου σταδίου.

59 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η νομολογία που απορρέει από την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39), όπως μνημονεύεται στις σκέψεις 52 και 53 της παρούσας απόφασης, δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση, η οποία αφορά το στάδιο έρευνας της πειθαρχικής διαδικασίας. Ως εκ τούτου, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη την εν λόγω νομολογία πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

60 Πέμπτον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας κατά την οποία, επιβεβαιώνοντας τη δυνατότητα της ΑΔΑ να δώσει εντολή στην IDOC προκειμένου αυτή να προβεί στην ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, το Γενικό

Δικαστήριο παραβίασε, στις σκέψεις 89 και 90 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, ιδίως δε το δικαίωμα ακροάσεως και την αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως, πρέπει να υπομνησθεί, όπως έπραξε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, αναπόσπαστο μέρος του οποίου αποτελεί το δικαίωμα ακροάσεως, συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης η οποία εφαρμόζεται σε κάθε πρόσωπο και πρέπει να διασφαλίζεται σε κάθε διαδικασία που δύναται να καταλήξει στην έκδοση βλαπτικής πράξης (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψη 67 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

61 Όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το άρθρο 41 του Χάρτη, στο οποίο κατοχυρώνεται το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως, διευκρινίζει, στην παράγραφο 2, στοιχείο α′, πρώτη περίπτωση, ότι το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει το δικαίωμα κάθε προσώπου σε προηγούμενη ακρόαση προτού ληφθεί ατομικό μέτρο εις βάρος του.

62 Ειδικότερα, το δικαίωμα ακρόασης εγγυάται επομένως σε όλους τη δυνατότητα να καθιστούν γνωστή, λυσιτελώς και ουσιαστικώς, την άποψή τους κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και πριν από την έκδοση οποιασδήποτε απόφασης που θα μπορούσε να επηρεάσει δυσμενώς τα συμφέροντά τους (απόφαση της 25ης Ιουνίου 2020, HF κατά Κοινοβουλίου, C-570/18 P, EU:C:2020:490, σκέψη 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

63 Επιπλέον, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως παρατήρησε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, απόρροια του οποίου είναι η αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως, επιβάλλει την παροχή στον υπάλληλο, έναντι του οποίου ένα θεσμικό όργανο της Ένωσης κίνησε διοικητική διαδικασία, της δυνατότητας, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή του αναφορικά με το υποστατό και τον κρίσιμο χαρακτήρα των πραγματικών περιστατικών, των προβαλλόμενων περιστάσεων και των εγγράφων που το θεσμικό όργανο προτίθεται να χρησιμοποιήσει εις βάρος του για να στηρίξει τον ισχυρισμό ότι συντρέχει παράβαση των διατάξεων του ΚΥΚ.

64 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το δικαίωμα ακροάσεως επιδιώκει διττό σκοπό. Αφενός, συμβάλλει στην κατά το δυνατόν ακριβέστερη και ορθότερη εξέταση του φακέλου και στην εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών και, αφετέρου, διασφαλίζει την αποτελεσματική προστασία του ενδιαφερομένου (απόφαση της 4ης Ιουνίου 2020, ΕΥΕΔ κατά De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, σκέψη 69).

65 Υπό το φως των ως άνω σκέψεων πρέπει να εξακριβωθεί αν το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε το δικαίωμα ακροάσεως και παραβίασε την αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως, καθόσον έκρινε, αφενός, στη σκέψη 89 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το γεγονός ότι η επίμαχη ακρόαση διεξήχθη από την IDOC δεν σημαίνει ότι η αναιρεσείουσα δεν ήταν σε θέση να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή της ενώπιον της ΑΔΑ αναφορικά με το υποστατό και τον κρίσιμο χαρακτήρα των πραγματικών περιστατικών, των προβαλλόμενων περιστάσεων και των εγγράφων που αποτελούσαν το αντικείμενο του σχετικού με αυτήν πειθαρχικού φακέλου και επί του οποίου η ΑΔΑ όφειλε να λάβει απόφαση δυνάμει του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και, αφετέρου, στη σκέψη 90 της εν λόγω απόφασης, ότι δόθηκε στην αναιρεσείουσα η δυνατότητα να εκφράσει την άποψή της προτού ληφθεί η απόφαση περί κίνησης πειθαρχικής διαδικασίας σύμφωνα με το προμνησθέν άρθρο 3.

66 Συναφώς, πρώτον, δεν αμφισβητείται, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 89 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αναιρεσείουσα, συνοδευόμενη από τον νομικό σύμβουλό της, όχι μόνον είχε τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις και να βεβαιωθεί για την ακριβή μεταγραφή τους στα πρακτικά της επίμαχης ακρόασης, σύμφωνα με το άρθρο 5 των ΓΕΔ του 2004, αλλά υπέβαλε επίσης παρατηρήσεις επί των πρακτικών της ακρόασής της προκειμένου να γνωστοποιήσει στην ΑΔΑ τη σχετική θέση της. Ομοίως, τα πρακτικά εξέτασης των μαρτύρων οι οποίοι εξετάστηκαν μετά την αναιρεσείουσα διαβιβάστηκαν σε αυτήν προκειμένου να της δοθεί η δυνατότητα να υποβάλει ενδεχόμενες παρατηρήσεις, όπερ ακριβώς έπραξε με έγγραφο της 5ης Νοεμβρίου 2015.

67 Επιπλέον, δεν αμφισβητείται εξάλλου, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, με τα έγγραφα της 12ης Αυγούστου και της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, η αναιρεσείουσα απηύθυνε στην ΑΔΑ γραπτές παρατηρήσεις ενόψει της ακρόασής της στις 23 Σεπτεμβρίου 2015, με τις οποίες αντιτασσόταν, μεταξύ άλλων, στην εντολή που δόθηκε από την ΑΔΑ στην IDOC για τη διεξαγωγή της εν λόγω ακρόασης και προέβαλε παρατυπίες της τελευταίας κατά τη διεξαγωγή της έρευνας.

68 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα μπόρεσε, σύμφωνα με το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, να καταστήσει γνωστή, λυσιτελώς και ουσιαστικώς, την άποψή της προτού η ΑΔΑ εκδώσει την απόφασή της να κινήσει πειθαρχική διαδικασία.

69 Ως εκ τούτου, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η αναιρεσείουσα δεν είναι δυνατόν να ισχυρίζεται ότι δεν μπόρεσε να προβάλει ενώπιον της IDOC ορισμένα στοιχεία αναφορικά, μεταξύ άλλων, με παρατυπίες της διοικητικής έρευνας, τα οποία θα μπορούσε να είχε προβάλει ενώπιον της ΑΔΑ.

70 Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στις σκέψεις 89 και 90 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας, ιδίως το δικαίωμα ακροάσεως κατά το στάδιο έρευνας της πειθαρχικής διαδικασίας.

71 Έκτον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας κατά την οποία, στη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 2, των ΓΕΔ του 2004, καθόσον έκρινε ότι από τη διάταξη αυτή προέκυπτε ότι η ΑΔΑ είχε «τη δυνατότητα να δώσει εντολή σε υπάλληλο, εν προκειμένω στην IDOC, να προβεί στην ακρόαση ορισμένων προσώπων, συμπεριλαμβανομένων και του ενδιαφερομένου, όσον αφορά την ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ», πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το προμνησθέν άρθρο 5, παράγραφος 2, «[α]ν η ΑΔΑ ή πρόσωπο εντεταλμένο από αυτήν προς τούτο πρέπει να προβεί σε συνομιλίες με ορισμένα πρόσωπα κατόπιν της ακροάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος λαμβάνει, κατόπιν αιτήσεως, αντίγραφο των υπογεγραμμένων πρακτικών των συνομιλιών, υπό την προϋπόθεση ότι τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται σε αυτά σχετίζονται άμεσα με τους προκαταρκτικούς ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν εις βάρος του υπαλλήλου».

72 Επομένως, από το γράμμα του άρθρου 5, παράγραφος 2, προκύπτει ότι η διάταξη αυτή αφορά μόνον τις συνομιλίες που πραγματοποιούνται, ενδεχομένως, με άλλα πρόσωπα πλην του υπαλλήλου τον οποίο αφορά η πειθαρχική διαδικασία, κατόπιν της ακρόασης που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ.

73 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, στη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι από το άρθρο 5, παράγραφος 2, των ΓΕΔ του 2004 προέκυπτε ότι η ΑΔΑ είχε τη δυνατότητα να δώσει εντολή στην IDOC «να προβεί στην ακρόαση ορισμένων προσώπων, συμπεριλαμβανομένων και του ενδιαφερομένου, όσον αφορά την ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ».

74 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει, ωστόσο, ότι τυχόν πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό δικαστήριο δεν είναι ικανή να επισύρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης αν το διατακτικό της εν λόγω απόφασης είναι βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, BP κατά FRA, C-601/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:1048, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

75 Το διατακτικό της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, καθόσον με αυτήν απορρίπτεται η προσφυγή-αγωγή της αναιρεσείουσας, είναι πάντως βάσιμο. Πράγματι, από τη σκέψη 48 της παρούσας απόφασης προκύπτει, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το άρθρο 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ καθώς και το άρθρο 4, παράγραφος 4, των ΓΕΔ του 2004 δεν απαιτούν να διεξάγεται ενώπιον της ΑΔΑ η ακρόαση που προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο 3. Δεύτερον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 65 έως 70 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον απεφάνθη ότι το γεγονός ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 3 ακρόαση διεξήχθη όχι από την ίδια την ΑΔΑ, αλλά από την IDOC, η οποία είχε λάβει εντολή προς τούτο, δεν ήταν ικανό να θίξει τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας, ιδίως το δικαίωμα ακροάσεως.

76 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 73 της παρούσας απόφασης, δεν δύναται να επισύρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, διότι το διατακτικό αυτής, κατά το μέρος που ακύρωσε την προσφυγή-αγωγή της αναιρεσείουσας, είναι βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους. Ως εκ τούτου, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 5, παράγραφος 2, των ΓΕΔ του 2004 πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

77 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

78 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά καθόσον έκρινε, στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, εν πάση περιπτώσει, ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας ότι η απόφαση που εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ θα ήταν διαφορετική αν αυτή είχε τύχει ακρόασης απευθείας από την ΑΔΑ ήταν καθαρά υποθετικός. Κατά την αναιρεσείουσα, τυχόν ακρόαση ενώπιον της ΑΔΑ θα μπορούσε να έχει επηρεάσει τη διαδικασία λήψης απόφασης.

79 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί ως αβάσιμη η ανωτέρω επιχειρηματολογία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

80 Ως προς το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι, στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά, υπενθυμίζεται ότι τα επιχειρήματα που βάλλουν κατά επάλληλης αιτιολογίας απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορούν να επιφέρουν την αναίρεσή της και είναι, ως εκ τούτου, αλυσιτελή (απόφαση της 25ης Ιουνίου 2020, Schneider κατά EUIPO, C-116/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:501, σκέψη 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

81 Όπως δε προκύπτει από τη χρήση, στη σκέψη 91, της φράσης «εν πάση περιπτώσει», το δεύτερο αυτό σκέλος αφορά επάλληλη αιτιολογία την οποία ανέπτυξε το Γενικό Δικαστήριο. Πράγματι, στην εν λόγω σκέψη 91, το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη ότι, για να επιφέρει η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας την ακύρωση της απόφασης που εξέδωσε η ΑΔΑ δυνάμει του άρθρου 3 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ, είναι αναγκαίο η παράβαση αυτή να είχε επίπτωση στο περιεχόμενό της, και έκρινε εν συνεχεία ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε αποδείξει ότι, αν είχε τύχει ακρόασης απευθείας από την ΑΔΑ, θα μπορούσε να έχει προβάλει άλλα στοιχεία πέραν εκείνων που είχαν ήδη περιέλθει σε γνώση της ΑΔΑ και ότι, επομένως, το περιεχόμενο της απόφασης της εν λόγω αρχής θα ήταν διαφορετικό.

82 Επομένως, στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη επί των συνεπειών ενδεχόμενης προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας. Έκρινε δε ορθώς, όπως προκύπτει από τη σκέψη 75 της παρούσας απόφασης, ότι στην υπό κρίση υπόθεση δεν υπήρξε τέτοια προσβολή. Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

83 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ο μοναδικός λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει αλυσιτελής. Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

84 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Belén Bernaldo de Quirós στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)